

Kobolák visszahúzta a karját, várt egy kicsit, amíg a szűrés behegged. Nem fájt semmije, zsibbadásfélét érzett. Ha csak ennyi volt az egész, gondolta, gyávák az emberek, hogy nem mernek jönni. Fehér Mihály is megígérte, meg a többiek is. Mégis igaza volna Rábainak, hogy őt már nem hallgatják meg az emberek?

— Itt a sör, húzzon belőle — mondta az orvos. — Alaposan elsápadt.

— Majd később — mondta Kobolák. — Levegőre megyek.

Felvette a kabátját, kilépett az udvarra. Erősen szemébe vágott a déli nap, úgy tűnt, tele van az udvar emberekkel, zsbongást meg beszélgetést hallott, csodálkozott, hogyan futott össze mégis ennyi ember.

Előrelépett a virágágy irányában, hogy köszöntse őket, nyújtotta volna kezét az elől állóknak, de hirtelen remegést érzett a lábában. A sör — villant át benne. Meg kellett volna inni.

Ott, ahol az emberek álltak, lejtteni kezdett gyorsan az udvar, nagyot billent, majd a házvéggel együtt visszájára fordult.

Somos Miklós festménye